

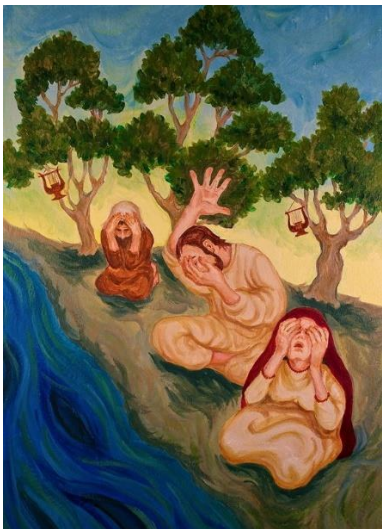
U řek babylónských, tam jsme sedávali...

List miroslavského sboru s kázáním, modlitbou, ohláškami a pozdravy

Po Velikonocích, duben 2020

By The Rivers Of Babylon...

Milé sestry, milí bratři, přátelé v Kristu, všichni blízcí i vzdálení...

List jsem provokativně začal citátem z neméně provokativního a velmi smutného žalmu 137, který začíná slovy: „U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem...“. Žalm 137 vznikl v době babylonského vyhnanství zajetí.

Tehdejší Izraelité byli srazeni do kolen. Jejich země byla zničena babylónským vojskem, Jeruzalém byl rozvrácen, jeruzalémský chrám byl srovnán se zemí, mnoho lidí, blízkých, členů rodin, bylo pobito. Nejedna rodina měla své padlé při obraně země. Národ byl poražen, jeho velká část byla násilně deportována ze země do Babylónie, kde museli žít jako „ti poražení“ a „ponížení“. Babyloňané se jim vysmívali, provokovali, „Tak Izraeli, řekni, kde je teď tvůj Bůh?“ „Zapívejte nám některý ze svých žalmů, nějakou tu píseň o vašem Bohu!“ Poražený lid Boží, zbaven možnosti slavit bohoslužby v chrámu jeruzalémském, nemoha přinášet oběti

Hospodinu, zbaven možnosti se shromažďovat jako pospolitost, duchovně trpí, sahá si na dno, prožívá depresi a beznaděj. Není chrám, nejsou bohoslužby!

Buď tady nebo později, ve vzpomínce na tuto dobu, vznikl tento žalm 137. Čiší z něho beznaděj, zoufalství, hořkost a nenávisť, která nás dnešní čtenáře může zarážet. Ovšem „my“ nesmíme soudit. My jsme tím neprošli a nevíme, co je to pogrom. Můžeme ten žalm číst. Respektujeme, že jej židovští vyznavači nakonec vložili do spisů „své“ Bible, Starého zákona, který jsme my, křesťané, od starších bratrů ve víře, Židů, převzali. Vždyť to byl jejich zápas víry, mnohdy těžký, hořký a také plný proher a vlastních chyb. Často byli se svou vírou v Hospodina osamoceni uprostřed nenávisť okolních národů. Nemůžeme soudit hořkost těch, jejichž bolest jsme „my“ nezakusili.

Proroci...staří izraelští kazatelé...

Ovšem i sami Izraelští se na tuto událost babylónského zajetí dívali různě. Proroci, kazatelé se odvážili říct, že je třeba tuto dobu vzít jako dočasný Boží trest za nevěru. Je to prý doba zkoušky, kterou Bůh na Izrael uvalil. Tak mluvil např. prorok Jeremiáš.

Ale byl to opět prorok Jeremiáš, který vyhnančům píše do Babylonie dopis a nabádá ve jménu Hospodina: „Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Nedejte se podvádět svými proroky, kteří jsou uprostřed vás, ani svými věštcí. Neposlouchejte své sny, které míváte. Prorokují vám klam v mém jménu, já jsem je neposlal, je výrok Hospodinův. Toto praví Hospodin: Až se vyplní sedmdesát let Babylóna, navštívím vás a splním na vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo. Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.“ (Jr 29, 10-11)

Prorok vybízí, aby se nenaslouchalo hlasům, které šíří zahořklou náladu. Člověk se pak snaží hledat vinu všude okolo. Jeremiáš umí říct: ano je to Boží soud, zkusme to časem pochopit do hloubky. Zkusme to vzít jako Boží zkoušku. Ale připojuje také nadějně slovo: Bůh má pro nás přesto budoucnost, svůj lid nenechá padnout.

Jaká je to budoucnost? O tom píše o něco před tím: „Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, všem přesídlencům, které jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylóna: Stavějte domy a bydlete v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody. Berte si ženy, plodte syny a dcery. Berte ženy pro své syny, provdávejte své dcery za muže, ať rodí syny a dcery, rozmnožte se tam, ať vás neubývá. Usilujte o pokoj toho města, do něhož jsem vás přestěhoval, modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.“ (Jr 29, 4-7)

Žalm 137

U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón. Svě citary jsme v té zemi zavěsili na topoly, když nás ti, kdo nás odvěkli, vybízeli tam ke zpěvu, trýznitelé k radovánkám: „Zapívejte nám některý ze sijónských zpěvů!“ Jak bychom však mohli zpívat píseň Hospodinovu v té cizí zemi? Jestli, Jeruzaléme, na tebe zapomenu, ať mi má pravice sloužit zapomene. Ať mi jazyk přilne k patru, nebudu-li si tě připomínat, nebudu-li Jeruzalém považovat za svou svrchovanou radost. Připomeň synům Edómu, Hospodine, den Jeruzaléma, jak volali: „Bořte! Bořte do základů!“ Záhubeť propadlá babylónská dcero, blaze tomu, kdo ti odplatí za skutky spáchané na nás. Blaze tomu, kdo tvá nemluvnata uchopí a roztrhne o skálu.

Chce povzbudit. V těžké chvíli Hospodin nepřestává být Bohem. Vírou lze žít i když není chrám a nelze jít do shromáždění. To není konec! Hospodinova vůle po pokoji platí i v Babylonii, ve vyhnanství! Izrael se má učit budovat pokoj v Babylonii. To znamená, že se může naučit budovat pokoj i tehdy až bude ve vlastní zemi, doma. A tam i tam, kde není chrám a Jeruzalém, lze budovat pokoj Boží! V tom lze vidět skrytý začátek Boží cesty. A pak lze říct, odvážně a ve víře: Boží pokoj si může razit cestu i skrze nás, kteří nemůžeme do shromáždění.

Není to v této chvíli náš úkol? I to by se chtělo říct! Učit se žít Boží pokoj i ve „vyhnanství“, abychom ho uměli žít až se vrátíme do Božího domu, do chrámu, do shromáždění. Chceme i takto žít? Chceme se takto vrátit? Prožijeme tyto dny v naději s výhledem do budoucnosti. Přemýšlejme už teď, s čím přijdeme do shromáždění! Začneme u svého srdce, upokojme se. Mějme pokoj s nebližšími, zvláště tam, kde může už vládnout skleslost nebo „ponorka“.

Slovo o návratu – Izajáš

Jiný starozákonní prorok, kazatel, Izajáš, přišel se zvěstí o blížícím se návratu z babylonského zajetí. Izajáš píše: „*Potěšte, potěšte můj lid,*“ praví váš Bůh. *Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k němu: Čas jeho služby se naplnil, odpykal si své provinění. Vždyť z Hospodinovy ruky přijal dvojnásobně za všechny své hříchy. Hlas volajícího: "Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláň. I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří, že promluvila Hospodinova ústa.*“ (Iz 40, 1-5) Jaký lid Boží se bude vracet z Ba-

bylónu, a jakou cestou bude chtít jít? Bude se vracet lid, toužící po pokoji nebo po pomstě?

Izrael ve vyhnanství prošel proměnou. Z babylonského zajetí se vrací Izrael s biblí v ruce, kterou v době vyhnanství začal do hloubky promýšlet, redakčně sestavovat z dřívějších tradic, vzpomínek a spisů. Vrací se lid, který v době „karantény“ od Božího chrámu přišel s vynálezem „synagogy“, bohoslužebního shromáždění obce věřících se čtením Písma, zpěvem žalmů a hymnů, kázáním a modlitbou. Synagoga se stala později předchůdkyní křesťanských shromáždění. To všechno se zrodilo v době zkoušky Božího lidu. S tím se pak vrací. Naučili se, co znamená žít z tradice Písma a společně modlitby. Jak s tím pak naloží dále, to už je jiná věc.

Jsme my jako oni...?

Konečně se tu tedy nabízí úvaha, zda se „my“ v naší aktuální situaci můžeme srovnat s tehdejšími Izraelity. Srovnání je to lákavé, ale přesto jen v určitých bodech. Nehrozí nám zánik, nehrozí nám „snad?“ (otazník je na místě, uvidíme dále...) nějaké forma totality či zajetí.

A přesto prožíváme jistý druh vyhnanství. Jsme izolováni od chrámu, od společenství v něm. Kostel je nám jistým druhem domova a nyní tam nesmíme. Jsme rozptýleni ve svých domovech. Ani v rodinách se nemůžeme moc scházet nebo vůbec. Jsme na jedné straně blízko sebe, někde dům vedle domu, mobil od mobilu, někdo přes internet, na druhou stranu jsme tak vzdáleně odděleni. Ale ani to nás neoddělí o lásky Boží, která je v Kristu Ježíši!

Nejeden se ptá, co to s námi udělá? Jaká církev se bude vracet, až se napřímí cesty, až bude vyrovnána silnice našeho Boha, až půjdeme zpět do chrámu, do shromáždění? Bude nás provázet dál nedůvěra, skrytý strach: co když je to stále mezi námi? Odvykneme si být s druhými? Přijdeme s výčitkami, nebo si s radostí podáme ruce na přivítanou?

Jsou to slova o pokoji...

Chtěl bych, abychom se nenechali v těchto chvílích znejistit a vzali si k srdci slova proroka Jeremiáše. Slova, která nazval: „*jsou to slova o pokoji...*“ Učíme se žít Boží pokoj i v karanténě. Věřím, že nás to posílí v touze po toleranci a ve víře v lidskou schopnost si pomáhat.

Myslím si, že až se budeme vracet do chrámu, do shromáždění, budeme svým způsobem jiní. Procházíme zkouškou, která je pro nás nová. Můžeme se vracet s novou zkušeností, s novým poznáním, s novým pohledem na život a na víru. S tím se budeme vracet, až se napřímí cesty Hospodinovy, až se na poušti vyrovná cesta Páně. Půjdeme po ní!

Mimochodem...

Píseň „By The Rivers Of Babylon“ („U řek babylonských...“) asi nejvíce proslavila popová kapela „Bony-M“ v roce 1978. Převzali a přezpívali starý černošský spirituál, který afričtí otroci a potomci černošských otroků v Americe zpívali jako svůj protestsong a píseň naděje v době, kdy trpěli v otroctví v cizí zemi a vzpomínali na svůj domov. Píseň vychází z žalmu 137.

Spirituál však nekončí jako onen žalm. Z černošského lidu, z těch tehdejších otroků, vzešla víra v Krista. Vydali pokojné svědectví. Jižanský baptistický kazatel Martin Luther King měl sen. Nesáhl po pomstě a konfrontaci. Mluvil o naději, o budoucnosti. Ve svém slavném proslovu ve Washingtonu, při demonstraci za lidská práva 23. srpna 1963 pronesl v projevu, který zahajoval slovy „*Mám sen, že...*“ slova o tom, že doufá, že jednou všichni, černí i bílí, všichni různí lidé budou užívat stejných svobod a stejných práv. Svůj proslov zakončuje slovy, že sní o tom, že jednou katolíci a protestanté společně jako jeden lid oslaví Boha a svého Pána. Takové svědectví může inspirovat.

Píseň: 193 Svěť celý život Pánu

Modlitba

Hospodine, náš Otče v Ježíši Kristu,

děkujeme ti za tvé vedení a za velikonoční události, za vzkříšení Ježíše, našeho Pána. Děkujeme ti, že jsi neopustil Izrael. Provázel jsi jej všemi zkouškami, tříbil a dovedl opět k sobě. Děkujeme ti, že z něho vzešlo světlo v podobě tvého Syna Ježíše Krista. Děkujeme ti za dar Ducha svatého, kterým nás vnitřně posiluješ.

Prosíme, upevňuj naši víru, spoléháme na tebe. V tvé síle chceme jít a projít vším, co prožíváme, a chceme dojít opět ke společnému shromáždění. Dej nám trpělivost a odvahu. Prosíme za ty, kteří nynější situace těžce nesou, zvláště samotu a izolaci. Prosíme za ty, kteří jsou nemocní a v ohrožení života. Prosíme za ty, kteří zápasí a pečují o zdraví a uzdravení druhých. Prosíme za ty, kteří se snaží všemožně pomáhat a šířit pokoj. Prosíme o pokoj pro nás a pro celý svět.

Otče náš...

Poslání Římanům 8, 35-39

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Požehnání

Pokoj Boží, který převyšuje všechno naše pomyšlení, bude střežit a chránit naši mysl a srdce v Kristu Ježíši, našem Pánu. Pokoj vám všem.

Amen

Ohlášky

Ve středu proběhla videopastorálka (porada farářů a farářek brněnského seniorátu). Sdíleli jsme zkušenosti a zážitky. Situace je různá. Někde mají možnosti on-line promluv a kázání a různost dobrovolnických skupin. Jinde sbory omezily svou činnost na minimum. Hlavně starší členové jsou odkázáni na dopisy, příležitostné telefonní hovory. Někde jde dělat více, jinde jen minimum: příležitostný rozhovor přes plot, u branky, dopisy, telefony.

Staršovstva sborů řeší jen aktuální záležitosti, ostatní je zatím odkládáno. Nyní všichni promýšlíme problematiku sbírek.

Kolegové a kolegyně hledají možnosti, jak zůstat v kontaktu se sborem. Opět: internet (facebook, mail, stream, video), telefon, papírový dopis, příležitostný kontakt. Mnozí sdíleli frustraci z toho, že nemohou konat nebo mohou, ale velmi omezeně. Někteří využívají možnost přenášet kázání on-line, jiní přiznali, že něco takového by k velkému počtu členů svých sborů nedošlo.

Prožívám podobnou frustraci. Honí se mi hlavou, zda bych měl konat to či ono, zda nedělám příliš málo, když vidím, jaké jiné možnosti mají sbory kolem. Není mi z toho dobře. Sem tam jde na mě deprese. Přiznám se, že si neumím představit sebe, jak kážu do kamery v prázdném kostele nebo se nahrávám na mobil. Chybí mi kontakt, živé shromáždění. Technicky by to asi šlo, nějak bych to zvládl, ale nechce se mi do toho ne proto, že se mi nechce nic nedělat.

Zastávám názor, že on-line přenos či záznam nemůže nahradit reálné bohoslužby ve shromáždění, je to provizorium. Zároveň vím, že bych nemohl promlouvat k těm, kteří do shromáždění normálně chodí a nemají možnost internetu. S mnohými kolegy a kolegyněmi si vyměňujeme postřehy z nynější situace. Setkáváme se s reakcemi lidí, kteří říkají (a věřím, že upřímně), jak tam či onde streamovali ty a ty bohoslužby a jak je to skvělé! Věřím jim to, věřím jim tu radost a upřímnost, a nechci ani v nejmenším zpochybňovat jaký přínos jim to přineslo. Ale na druhou stranu jsem rozladěn z toho, jak se po církvi šíří nová vlna sjíždění odkazů a bohoslužeb na internetu. Nechci zpochybňovat tuto internetovou možnost. Věřím, že všem, kdo mají tu možnost, to přináší

povzbuzení, a že tím duchovně žijí. A je to dobře. Myslím na mnohé seniory, třeba v domov důchodců, kteří takto duchovně žijí léta, kdy jsou přes různá média napojeni na církev, která někde, reálně slaví bohoslužbu. Ale zároveň chci říct, že skutečně prožíváme stav nouze a to znamená, že nemáme možnost reálného shromáždění, fyzického, tělesného. V žádném sboru se bohoslužby nekonají. A pak tu nějak zapadají hlasy těch, kteří streamovat nemohou. Mám obavy, že se nám církev nepozorovaně rozděluje na církev on-line a církev off-line.

Priznávám, že jsem osobně žádnou on-line bohoslužbu neshlédl a ani po tom netoužím. Od začátku nouzového stavu jsem nebyl na bohoslužbě. A prožiji ji to tak až do konce stavu nouze, o kterém, pravda, nevíme, jak dlouho potrvá. Pokud by to mělo trvat déle, pak to budeme řešit pomocí všech prostředků.

Promiňte, že jsem tak osobní. Nikoho tím nechci zpochybnit. Jen vyjadřuji, jak to nyní vnímám ve své situaci, kterou bych nazval jako permanentní paralýzu, umrtvení. Ale snáším to statečně. Doufám, že období on-line bohoslužeb skončí co nejdříve. Kéž by! Vždy to není normální! Těším se na chvíli, až se sejdeme reálně, tváří tvář. A toto shromáždění bych pak klidně streamoval, kdybych musel ležet nemocen, neschopen na lůžku. Protože bych viděl shromážděnou, slavící církev, a k tomu bych se připojil velmi rád. Omlouvám se za osobní slovo a názor, který se může zdát extrémní, ale chtěl jsem s vámi sdílet, jak to vidím, jak to prožívám.

Na pastorálce jeden kolega prohlásil uklidňující větu, že přece nejde o nějaký závod mezi námi faráři a sbory, kdo toho teď zvládne víc a nejmíc. K tomu se připojuji. A s vděčností upozorňuji na sbory, jejich webové stránky (viz níže), které služby on-line nabízejí.

Bratr Jaroslav Vítek na pastorálce mluvil o tom, že prožívá jakési děj v: zavřené hranice, omezená volnost pohybu a jiné... Nadhodil řečnickou otázku, jak se to bude vyvíjet dál? Nezůstane něco z toho nadále? Nezalíbí se to někomu? Velmi zajímavý postřeh.

Dotkli jsme se také otázky, jak to bude dál s možností bohoslužeb a duchovního života. Otevírají se hobbymarkety, kostely zůstávají zavřené. Povolily se svatby do deseti lidí. Na bohoslužby a duchovní potřeby věřících se zatím pozapomnělo. Některé kolegy a kolegyně to štve, jiní vyzývají k trpělivosti. Padla otázka, zda by naše církev prostřednictvím Ekumenické rady církví České republiky spolu s Biskupskou konferencí Římsko-katolické církve neapelovala na vládu, aby zohlednila také duchovní potřeby lidí. Buďme zatím trpěliví.

David Sedláček, farář

Organizační věci

Informace o sbírkách a možnosti platby jsou na zvláštním letáku, který jde spolu s tímto listem.

Na webových stránkách: www.evangelnet.cz lze najít seznam sborů, kde jsou on-line promluvy a kázání, na www.e-cirkev.cz najdete slova potěšení a naděje na každý den od různých farářů a farárek naší církve.

Pozdravy

Sestry seniorky jsou většinou odkázány jen na telefon, a tak si voláme a píšeme SMS zprávy. Jsme za tuto možnost komunikace vděčné, i když mnohokrát zaznívá postesknutí, jak moc nám chybí společenství sboru, jak moc se těšíme, až se dveře kostela otevřou a znovu se sejdeme. Od mnohých vyřizují pozdravy celému sboru i bratru faráři. Pozdravuje nás také velmi srdečně sestra Maryška Ďurková z Hrabětic, vzpomíná ráda, jak právě před rokem oslavila v našem kostele 80. narozeniny a je jí po nás smutno.

Velikonoční svátky jsou také dobou, kdy si vzájemně píšeme velikonoční pozdravy s přáním Božího pokoje a radosti z velikonoční zvěsti. Vyřizují vám pozdravy od našich přátel z Německa. Z Recklinghausenu od Katrin Ader, Karla-Heinze Jostmeiera, od studentek a od Silase, kteří u nás byli vloni, od Bernharda Lübberiga. Z Chemnitz-Glösa od Petera Stockmanna, Margitty Kositzky a od Martina Lerchnera (na něj myslíme na modlitbách, má vážné zdravotní problémy). Všichni na nás velmi přátelsky vzpomínají a přejí nám hojnost Božího požehnání v těchto nelehkých dnech. Zatím se jim nemoc Covid-19 vyhýbá, ale situace i v jejich zemi je vážná. Sbor v Glösa se spojil s dalšími dvěma sbory a velmi se těší z naděje na nástup nového faráře.

Lia Ryšavá, kurátorka

Za staršovstvo sboru David Sedláček a Lia Ryšavá

V Miroslavi dne 16. dubna 2020